

## ע"פ 772/13 - איברהים יחיא נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 772/13

לפני: כבוד המשנה לנשיא מ' נאור  
כבוד השופט י' דנציגר  
כבוד השופט צ' זילברטל

המערער: איברהים יחיא

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת דין מיום 3.12.2012 ועל גזר דין מיום 12.12.2012 של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בת"פ 90/12 שניתנו על ידי כב' השופט צ' גורפינקל

תאריך הישיבה: כ"ו באייר התשע"ד (26.05.14)

בשם המערער: עו"ד עלא תלאווי

בשם המשיבה: עו"ד מורן פולמן

פסק-דין

1. ערעור על גזר דינו מיום 12.12.2012 של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (ת"פ 90/12, כב' השופט צ' גורפינקל), בגדרו נגזרו על המערער, אשר הורשע בעבירות שוד ושהייה בלתי חוקית, העונשים הבאים: ארבע שנות מאסר בפועל; 18 חודשי מאסר על תנאי, כשהתנאי הוא שהמערער לא יעבור עבירת שוד, אלימות או רכוש מסוג פשע למשך שלוש שנים; וששה חודשי מאסר על תנאי, כשהתנאי הוא שהמערער לא יעבור עבירה לפי הוראות חוק הכניסה לישראל למשך שלוש שנים.

רקע

2. המערער הוא תושב הרשות הפלשתינאית, יליד 1990. על-פי העובדות המתוארות בכתב האישום המתוקן, שהה המערער בישראל באופן בלתי חוקי מיום 15.8.2012 ועד ליום 18.8.2012. ביום 15.8.2012 בסמוך לשעה 12:00 שהה המערער בגן הציבורי "גן הפסגה" שבעיר יפו. המערער ניהל שיחה קצרה עם אישה שישבה על ספסל בגן הציבורי (להלן: המתלוננת), ואז נטל את התיק שלה ונמלט מהמקום בריצה. המתלוננת החלה דולקת אחר המערער תוך שהיא צועקת לעברו "גנב", ובחלוף מספר שניות של מרדף הצליחה להשיג אותו. בשלב זה חסם המערער את פיה של המתלוננת כדי להשתיקה, אחז בידה בכוח והפילה ארצה. המערער שכב על גופה של המתלוננת והכניע אותה, ולאחר מכן קם ונמלט מהמקום כשהתיק בחזקתו. כתוצאה מהאירוע נשרטה המתלוננת בפניה ונגרם לה שטף דם קל בידה. בשל המעשים המתוארים יוחסו למערער עבירות שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) ושהייה בלתי חוקית בישראל לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל). המערער הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, ובתוך כך הגיעו הצדדים להסדר דיוני, לפיו המערער יוכל לטעון כי המעשים שיוחסו לו, ושביצועם הודה, אינם מגבשים את עבירת השוד, אלא אך עבירות קלות יותר של גניבה ותקיפה לשם גניבה. 3. ביום 3.12.2012 הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער בשתי העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, תוך שדחה את טענתו לעניין סיווג העבירה. נקבע, כי מעשה האלימות שבוצע כלפי המתלוננת נעשה בתכוף לאחר ביצוע מעשה הגניבה, ולא ניתן לנתק את הקשר בינו לבין הגניבה, ולפיכך התמלאו כל יסודותיה של עבירת השוד.

4. ביום 12.12.2012 גזר בית המשפט המחוזי את עונשו של המערער. בגזר הדין צוין, כי למערער אין רישום פלילי ולטענתו נכנס לישראל על-מנת למצוא עבודה כדי לפרנס את עשרת אחיו ואחיותיו. בית המשפט המחוזי אישר למתלוננת להגיש הצהרה על השלכות האירוע, וקבע, על בסיס האמור בה, כי המתלוננת מציינת שאיבדה את אמונה בבני אדם, חוששת מבני מיעוטים, ונפגעה יכולתה לעסוק במקצועה כמורת דרך כיוון שמאז האירוע היא נמנעת להביא תיירים למקומות קדושים בהם מבקר קהל מוסלמי. נאמר, כי חומרת המעשים נעוצה בעיקר במעשה האלימות שביצע המערער במהלך השוד, ונקבע, בהסתמך על מדיניות הענישה הנוהגת, כי מתחם הענישה ההולם את נסיבות המקרה עומד על שלוש עד שש שנות מאסר בפועל. אשר לנסיבות הקשורות למערער עצמו, נקבע כי קיימים שיקולים לקולא הנזקפים לזכותו, ביניהם הודאתו המיידית במעשים שיוחסו לו אשר חסכה זמן שיפוטי ואת צורך להעיד את המתלוננת, והעובדה כי הוביל את חוקרי המשטרה למקום בו השליך את חפציה של המתלוננת. מנגד, זקף בית המשפט המחוזי

לחובתו את שהותו הבלתי חוקית בישראל אשר נוצלה לביצוע עבירה חמורה. בסיכומם של דברים הדגיש בית המשפט המחוזי, כי היה מקום להעמיד את עונשו של המערער על חמש שנות מאסר בפועל, אך בהתחשב בשיקולים לקולא, גזר על המערער את העונש האמור לעיל. בצד זאת, הוחלט שלא לחייב את המערער בפיצוי המתלוננת.

טענות הצדדים

5. במקורו הוגש הערעור הן כלפי הכרעת הדין והן כלפי גזר הדין. אשר להכרעת הדין, התמצה הערעור בטענה המשפטית כי עובדות כתב האישום אינן מגבשות את עבירת השוד, אלא לכל היותר עבירות של גניבה ותקיפה לשם גניבה. בדיון שנערך בפנינו חזר בו המערער מטענה זו ומשכך אין עוד צורך לדון בה. במאמר מוסגר יצוין כי אכן נראה שלא היה מקום לעמוד על הערעור על הכרעת הדין, שכן לא נפל פגם בקביעתו של בית המשפט המחוזי כי המדובר בענייננו במעשה שוד. טענות דומות לאלו שהעלה המערער בהקשר זה נדונו זה מכבר בפסיקה ונדחו: ע"פ 4803/97 אבועזיז נ' מדינת ישראל (18.12.1997), (להלן: עניין אבועזיז); ע"פ 1160/09 אזולאי נ' מדינת ישראל, פסקה 70 ((19.10.2009)).

אשר לגזר הדין, טוען המערער כי בית המשפט המחוזי לא יישם באופן הראוי את הוראות תיקון 113 לחוק על נסיבות המקרה. ראשית, לדידו, מתחם הענישה אשר נקבע ביחס לעבירה מחמיר יתר על המידה, ולא ניתן בגדרו משקל לנסיבות הקונקרטיות של המקרה, אלא רק למדיניות הענישה שנקבעה בבית המשפט המחוזי במקרים אחרים. שנית טוען המערער, כי לא ניתן משקל לנסיבות האישיות בקביעת העונש בתוככי המתחם. כך, מונה המערער מספר נסיבות שלטעמו היה מקום להתחשב בהן בקביעת עונשו, ובהן - היותו צעיר בן 22 אשר התייתם מאביו בגיל צעיר; העדר הרשעות קודמות; העובדה כי הוא הודה במעשים עוד בתחנת המשטרה; נטילת האחריות והבעת החרטה על-ידו; העובדה כי במהלך השוד לא נעשה כל שימוש בנשק חם או קר והאלימות שהופעלה הייתה קלה; שווי הרכוש שנגנב לא היה רב והוא אף הוחזר למתלוננת. בדיון שנערך לפנינו הפנה בא-כוח המערער לאסופת פסיקה המראה לשיטתו כי העונש שהוטל על מרשו מופרז לחומרה. כמו כן הוסיף בא-כוח המערער, כי קביעת בית המשפט המחוזי לעניין השפעת העבירה על המתלוננת נסמכה בין היתר על הצהרתה הסובייקטיבית שלא נתמכה בראיות.

6. באת כוח המשיבה טענה כי מעשה השוד שבצע המערער גרם נזק נפשי משמעותי למתלוננת. כן נמסר על-ידה, כי בשיחה שניהלה עם המתלוננת, מסרה האחרונה כי מאז האירוע היא חדלה מעיסוקה כמדריכת טיולים ונמנעת מלחזור לאותם מקומות שבהם הדריכה. באת-כוח המשיבה טענה כי המתחם שנקבע הולם את חומרת המעשים ואת שילוב העבירות בהן הורשע המערער. המשיבה ביקשה שיינתן משקל לדברי בית המשפט המחוזי לפיהם היה ראוי שעונשו של המערער יועמד על חמש שנות מאסר בפועל, אך על אף זאת בפועל נגזר עונש קל יותר ובכך מוצו השיקולים לקולא.

דיון והכרעה

7. הלכה ידועה היא שערכאת הערעור תתערב בעונש שגזרה הערכאה הדיונית רק במקרים חריגים בהם ניכרת סטייה ממדיניות הענישה הראויה או כשנפלה טעות מהותית בגזר הדין (ע"פ 200/13 ברמן נ' מדינת ישראל (5.2.2014); ע"פ 5960/13 מדינת ישראל נ' עון, פס' 7 (23.4.2014)). דומה כי המקרה שלפנינו מצדיק את התערבותנו. בענייננו, הוראות תיקון 113 לחוק לא יושמו כנדרש על נסיבות המקרה, ומתחם הענישה שנקבע בגזר

הדין, כמו גם העונש שנגזר בגדרו, חורגים ממדיניות הענישה הראויה.

8. כידוע, על-פי הוראות תיקון 113 לחוק, מנגנון גזירת העונש כולל שלושה שלבים: בשלב הראשון יש לבחון האם הנאשם הורשע במספר עבירות, וככל שכך הוא, האם העבירות מתייחסות לאירועים שונים – זאת לצורך השאלה כמה מתחמי ענישה ראוי לקבוע; בשלב השני, יש לקבוע מתחם ענישה ראוי בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה; ובשלב השלישי, יש לבחון נסיבות שאינן קשורות לעבירה, ובהתחשב בהן לגזור את עונשו הקונקרטי של הנאשם (ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל, פס' 22 (5.8.2013)).

9. ראשית ייאמר, כי בית המשפט המחוזי לא הפריד בין האירועים המתוארים בכתב האישום וקבע מתחם ענישה אחד לכלל העבירות המפורטות בו. על-פי הקווים המנחים בסעיף 40ג(א) לחוק, על מנת שניתן יהיה לקבוע מתחם ענישה מאוחד לכל העבירות, על העבירות כולן להוות אירוע אחד. סבורני כי בענייננו לא ניתן להתייחס למסכת העובדתית המתוארת בכתב האישום כאירוע אחד, והיה מקום לקבוע שני מתחמי ענישה. ודוק: המערער נכנס לישראל במטרה למצוא תעסוקה ושהה בה באופן בלתי חוקי בפרק הזמן שבין יום 15.8.2012 ועד ליום 18.8.2012. אירוע השוד הוא אירוע קונקרטי ומסוים, מוגדר בזמן ובמקום, אשר "נבלע" בתוך פרק הזמן האמור. איני סבור כי יהיה נכון לומר שהשהייה הבלתי חוקית בישראל והשוד עצמו הם בגדר אותו אירוע. תקופת השהייה משתרעת מעבר לגבולותיו של אירוע השוד, והעבירה שיש בשהייה הבלתי חוקית בישראל, כשלעצמה, עומדת על רגליה-שלה במנותק מביצוע השוד שהתרחש בשלב מסוים במהלכה. לפיכך, מדובר במסכת עובדתית אשר יש להתייחס אליה בנפרד ובמנותק מהשוד. יתכן שפני הדברים היו שונים מקום בו הוכח שהכניסה לישראל נעשתה אך ורק לשם ביצוע עבירה אחרת כלשהי. כאן נטען בשם המערער כי נכנס לישראל לשם חיפוש עבודה והעבירה על חוק הכניסה לישראל התבצעה גם לאחר שהסתיים אירוע השוד.

10. אשר לקביעת מתחמי הענישה: כמפורט בחוק, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ג לחוק; ע"פ 5653/13 בידון נ' מדינת ישראל (2.1.2014)). בהקשר האחרון, יש לבחון את קיומן של הנסיבות המנויות בסעיף 40ט לחוק, ביניהן התכונן שקדם לביצוע העבירה; הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצועה; הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע; והאלימות שננקטה כלפי נפגע העבירה.

מקריאת גזר הדין עולה כי בית משפט קמא לא קבע את מתחם הענישה על יסוד כלל הקריטריונים המנויים בעקרון המנחה, והסתפק לעניין זה באמירה כי "מדיניות הענישה נקבעה לגבי עבירת שוד וצוין בה כי מתחם הענישה נע בין 3 ל-6 שנות מאסר". מדיניות הענישה הנהוגה היא בגדר שיקול אחד בלבד מבין מספר שיקולים שיש לשקלם בקביעת מתחם הענישה הראוי, והיא אינה מייצגת את הצורך בבחינת נסיבות המקרה הפרטניות (השוו: ע"פ 4815/13 מדינת ישראל נ' אלעוקבי, פס' 12 (1.1.2014); ע"פ 1127/13 גברזגי נ' מדינת ישראל, פס' 25 (15.1.2014)). זאת ועוד, אף בבחינת מדיניות הענישה הנהוגת לא התייחס בית המשפט המחוזי לפסיקותיו של בית משפט זה. אמנם, אין משמעות הפגמים האמורים כי בהכרח יש להתערב בתוצאה העונשית אליה הגיע בית משפט המחוזי, ככל שלא ניכרת סטייה ממדיניות הענישה הראויה; ואולם, בענייננו, להילוכו זה של בית משפט קמא היתה השלכה על העונש שנקבע בסופו של דבר.

אין צורך להרחיב את הדיבור באשר לערך החברתי שנפגע מביצוע עבירת השוד. רבות נאמר על החומרה הרבה הגלומה בעבירה זו, ועל היותה מחייבת ענישה הולמת. אכן, "מעבר להיבט הכספי והכלכלי של התופעה, יש ליתן את הדעת לפגיעות הפיזיות, ולא פחות חמור מכך, לפגיעות הנפשיות הנגרמות לקורבנות העבירה, בצד הפגיעה בשלומם ובביטחונם של הציבור בכללותו" (ע"פ 588/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (27.8.2013); ע"פ 5617/13 כהן נ' מדינת ישראל, פס' ט' (27.5.2014)). יחד עם זאת, יש לזכור כי קיימת קשת רחבה של מעשי שוד אפשריים הנבדלים זה מזה בנסיבותיהם ובמדרג חומרתם. מידת הפגיעה בערכים החברתיים, וכך גם מדיניות הענישה הנוהגת, תלויים, אפוא, בנסיבותיו הקונקרטיים של מעשה השוד וחומרתו. מכאן החשיבות היתרה בבחינת כל מעשה שוד ושוד לגופו, ויפים לעניין זה דברי השופט א' רובינשטיין בע"פ 4841/13 ספי נ' מדינת ישראל, פס' יא (6.2.2014):

"באשר לקביעת מתחם העונש ההולם - כנודע, לובשת עבירת השוד פנים וצורות רבות וקביעת מתחמי הענישה ההולמים בגינה מגוונת; אך פטור בלא כלום אי אפשר (בבלי, חולין כז ע"ב), ואת המסגרת קבע כמובן המחוקק בקביעת 'תג העונש' לעבירה זו - אין זה דיון של עבירה שנעברה תוך פגיעה פיסית אלימה לעבירה שבוצעה על דרך הפחדה בלבד; אין זה דיון של עבירה שנעברה לאחר תכנון והכנה מוקדמים לעבירה אקראית-ספונטנית; אין זה דיון של עבירה שנעברה בחבורה לדיון של עבירת אדם יחיד; אין זה דיון של עבירה שנעשתה תוך שימוש בנשק, חם או קר, לעבירה שנעשתה ללא שימוש בנשק; אין זה דיון של עבירה חד פעמית למסכת שיטתית של עבירות [...] (לדברים דומים ראו: ע"פ 7240/13 סבהט נ' מדינת ישראל, פס' 11 (18.5.2014))."

במקרה שלפנינו מדובר בשוד חד-פעמי, שבוצע (על-פי הנתונים שבידינו) באופן ספונטני ובלתי מתוכנן, ללא שימוש בנשק, מבלי שנלוו לו איומים, בשעת יום, כאשר המערער פועל לבדו ולא כחלק מחבורה. בנוסף, מעשה האלימות, שאין לפקפק בחומרתו כשלעצמו, לא נעשה תוך כדי נטילת הרכוש שנגנב, אלא לאחר הנטילה, כאשר המערער חשש שייתפס. כמו כן, אף שאין להמעיט או להקל ראש בנזקים הנפשיים שנגרמו למתלוננת כפי שמשתקף מהצהרתה, במבחן התוצאה קשה לומר כי מקרה זה בא בקהלם של מעשי שוד חמורים בהרבה, בגדרם ננקטה אלימות ברף חומרה גבוה ואף נגרמו נזקים פסיים וממוניים ישירים ומשמעותיים לקרבנות העבירה.

11. מדיניות הענישה ביחס למעשי שוד הדומים בנסיבותיהם למקרה דנא, על-פי סעיף 402(א) לחוק, נלמדת מעיון בפסיקתו של בית משפט זה ברבות השנים, ובפרט לאחר כניסתו של תיקון 113 לחוק לתוקפו. במקרים שונים שעניינם מעשי שוד שבוצעו באופן "ספונטני", ללא תכנון מוקדם וללא שימוש בנשק, תוך שלפגע העבירה לא נגרמו נזקים או שנגרמו נזקים שאינם חמורים, נקבעו מתחמי ענישה בטווח הנע בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין כ-28 חודשי מאסר בפועל, ונגזרו על הנאשמים עונשים בסדרי הגודל האמורים (ראו, למשל: ע"פ 5942/13 מג'ד נ' מדינת ישראל (10.2.2014); ע"פ 7655/12 פייסל נ' מדינת ישראל, (4.4.2013)). באשר לעונשים אשר נגזרו במקרים הדומים עד מאוד לענייננו טרם כניסת תיקון 113 לחוק לתוקפו, ראו, למשל: ע"פ 364/07 עטאטרה נ' מדינת ישראל (11.4.2007); עניין אבועזיז המצוין לעיל). נקל לראות שמדיניות הענישה המשתקפת בפסיקה הנ"ל שונה מזו שצוינה בגזר הדין במקרה דנא.

מודע אני לכך שבצד הפסיקה המצוינת לעיל ניתן להצביע על מקרים אחרים בהם נקבעו מתחמי ענישה ועונשים מחמירים יותר ביחס לעבירות על-פי סעיף 402(א) לחוק. יחד עם זאת, ברובם המוחלט של מקרים אלו דובר

במעשי שוד חמורים יותר מאשר בעניינו, אשר כללו נסיבות לחומרה הקשורות לעבירה, לעברין או לזהות קרבן העבירה [השוו, למשל: ע"פ 1044/13 זידאן נ' מדינת ישראל (29.10.2013): נפגעת העבירה היתה קשישה, הנאשם נמנה על חבורה וביצע את העבירה בעת שהיה עליו לשהות במעצר בית; ע"פ 5617/13 כהן נ' מדינת ישראל (27.5.2014): המערער פעל בחבורה והמעשה בוצע לאחר תכנון מוקדם; ע"פ 2569/13 פלוני נ' מדינת ישראל (2.2.2014): שוד בנק וניסיון שוד בנק, נגנב סכום משמעותי, איום בנשק, תכנון מוקדם; ע"פ 452/14 דבוש נ' מדינת ישראל (3.4.2014): תכנון מוקדם, שימוש באקדח צעצוע ובקטנוע גנוב; ע"פ 7939/13 מדינת ישראל נ' טרקין (20.5.2014): מאבק ממושך במתלוננת ואיום בסכין יפנית על שוטר שדלק אחרי המערער; ע"פ 2400/13 חמור נ' מדינת ישראל (12.3.2014): ביצוע בחבורה, תכנון מוקדם; ע"פ 2774/12 אבשלומוב נ' מדינת ישראל (19.3.2013): שתי נפגעות עבירה קשישות]. על כן דעתי היא כי לא נכון יהיה להקיש ממקרים אלו על מתחם הענישה הראוי במקרה הנוכחי.

זאת ועוד. על מתחם הענישה ההולם את נסיבות המקרה הנוכחי, ניתן ללמוד גם מפסיקה שעניינה עבירות שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק - קרי, במקרים בהם מעשי השוד בוצעו למשל תוך כדי שימוש בנשק או בחבורה. מעיון בפסיקת בית משפט זה עולה, כי מתחמי הענישה והעונשים שנקבעו ביחס למעשי שוד חמורים בהרבה מאשר בעניינו הם לעיתים קרובות נמוכים יותר - לפעמים בפער ניכר - מאלו שנקבעו בגזר הדין העומד במוקד הערעור (ראו: ע"פ 7430/13 טוחסונוב נ' מדינת ישראל (3.3.2014); ע"פ 2590/13 כראג'ה נ' מדינת ישראל (8.4.2014); ע"פ 7240/13 סבהט נ' מדינת ישראל (18.5.2014); ע"פ 5653/13 בידון נ' מדינת ישראל, פס' 22 (2.1.2014); ע"פ 5535/12 כאברי נ' מדינת ישראל, פס' 20 (1.5.2013); ע"פ 6001/13 קסה נ' מדינת ישראל (29.1.2014); ע"פ 4841/13 המצוין לעיל; ע"פ 1127/13 המצוין לעיל). הדעת נותנת, כי כאשר מדובר בעבירת שוד לפי סעיף 402(א), ללא קיומן של נסיבות מחמירות כאמור בסעיף 402(ב), מתחם הענישה, המבטא קביעה נורמטיבית ביחס למעשה בו מדובר, יהיה פחות חמור.

ממכלול האמור מתבקשת המסקנה, כי מתחם הענישה אשר נקבע בגזר דינו של בית המשפט המחוזי אינו תואם את נסיבות ביצוע העבירה, אינו מתיישב עם מדיניות הענישה הנוהגת ועם פסיקתו של בית משפט זה, וקביעתו לא נעשתה תוך יישום מלוא הוראות תיקון 113 לחוק. על יסוד התשתית שנפרשה לעיל, נראה כי יש להעמיד את מתחם הענישה הראוי בנסיבות המקרה שלפנינו על הטווח שבין שישה חודשים לבין 28 חודשים.

12. אשר לעבירת השהייה הבלתי חוקית בישראל, המערער שהה ימים ספורים בלבד בישראל. על-פי הרישום הפלילי, זו כניסתו הראשונה לתחום ישראל שלא כדין. הוא עשה זאת, לדבריו, על מנת למצוא פרנסה. מאידך גיסא, השהות בישראל "נוצלה" לצורך ביצוע מעשה שוד. אין צורך לפרוש באופן נרחב את הערכים החברתיים הנפגעים מביצוע עבירה זו (להרחבה ראו: רע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל (5.5.2009). בנסיבות אלה ברי כי מדובר במעשה שחומרנו אינה ברף הגבוה של העבירה הנדונה, אך גם לא ברף הנמוך של כניסה חד פעמית, לשעות ספורות, שלא לוותה בביצוע עבירה נוספת. מכאן שמתחם הענישה ההולם אותה נע בין מאסר בעבודות שירות ברף התחתון ועד ששה חודשי מאסר בפועל ברף העליון (השוו: רע"פ 3683/13 חושיה נ' מדינת ישראל (4.8.2013); רע"פ 4088/13 הדרי נ' מדינת ישראל (11.6.2013); ולהתייחסות מפורטת לאופייה של עבירת השהייה הבלתי חוקית ולמתחם הענישה ההולם אותה, ראו: אורן גזל-אייל "מתחמים לא הולמים: על עקרון ההלימה בקביעת מתחם העונש ההולם" משפטים על אתר ו' 27 (2013)).

13. מכאן לקביעת העונש בתחומי המתחמים האמורים. ראשית יובהר, כי אף על פי שהיה מקום לקבוע שני מתחמי ענישה ביחס לאירועים המפורטים בכתב האישום, אין מניעה לקבוע עונש כולל לכל האירועים (סעיף 40ג(ב)), וכך ייעשה בענייננו. הקווים המנחים הקבועים בחוק מותירים לבית המשפט שיקול דעת להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בעבירה עצמה, אשר יש בהן כדי ללמד על העונש הראוי שיש לגזור על הנאשם בתוככי מתחם הענישה (סעיף 40יא לחוק). במקרה הנוכחי קיימות מספר נסיבות לקולא שיש לזקפן לזכות המערער. כך, לזכותו ייאמר כי הוא נעדר הרשעות קודמות, נטל אחריות על מעשיו והביע חרטה. זאת ועוד, המערער שיתף פעולה עם רשויות אכיפת החוק, הודה באופן מיידי במעשים שיוחסו לו וכן פעל לתיקון תוצאות העבירה. בנוסף, נסיבות חייו שאינן קלות, בלשון המעטה, תרמו ללא ספק לכך שהמערער ביצע את העבירות (למצער לגבי כניסתו הבלתי חוקית לישראל), וגם לכך יש לתת את הדעת. למול נסיבות אלה ניצבת חומרת העבירות והצורך בענישה הולמת כלפי המעשים, כפי שפורט לעיל.

14. על יסוד המפורט לעיל, יש מקום לקבל את הערעור ולגזור את עונשו של המערער ביחס לשתי העבירות, באופן שהוא יעמוד על 24 חודשי מאסר בפועל החל מיום מעצרו (18.8.2012); 12 חודשי מאסר על תנאי, כשהתנאי הוא שהמערער לא יעבור עבירת שוד, אלימות או רכוש מסוג פשע למשך שלוש שנים; וארבעה חודשי מאסר על תנאי, כשהתנאי הוא שהמערער לא יעבור תוך שלוש שנים עבירה בניגוד לחוק הכניסה לישראל.

ניתן היום, א' בתמוז התשע"ד (29.6.2014).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

המשנה לנשיא